

Ο τραπεζίτης που έβλεπε μπροστά

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας εγχώριος παγαπόντης σκέφτηκε ότι ο Μάρξ είχε σχεδόν δίκιο. Πήρε την ρήση του Καρόλου ότι «το έγκλημα διάρρηξης μιας τράπεζας δεν συγκρίνεται με το, κατά πολύ χειρότερο, έγκλημα της ίδρυσης μιας τράπεζας» και την προέκτεινε στην βάση μιας απλής σκέψης: Γιατί να ιδρύσω μια τράπεζα, κάτι που απαιτεί κεφάλαια που δεν διαθέτω, και δεν αγοράζω μια υπάρχουσα τράπεζα χρησιμοποιώντας χρήματα άλλων που έχουν συμφέρον να έχουν πρόσβαση σε μια τράπεζα που να μεν διοικώ εγώ αλλά η οποία θα είναι «ανοικτή» στα δικά τους επιχειρηματικά και πολιτικά σχέδια, χωρίς καν οι ίδιοι να εμφανίζονται ως ιδιοκτήτες;

Ενθουσιασμένος με την «σύλληψη» αυτή προχώρησε στην αγορά μιας από τις σχετικά μικρότερες τράπεζες της επικράτειας. Με το που πέρασε η ιδιοκτησία στα χέρια του, ο καλός αυτός κύριος άλωσε τα ταμεία της χρηματοδοτώντας άλλες επιχειρηματικές δραστηριότητες - με ιδιαίτερη έμφαση στην αγορά μέσων ενημέρωσης (εφημερίδων και περιοδικών), τα οποία αμέσως στράτευσε στον Μέγα Σκοπό της ενίσχυσης των (νομικά σαθρών) ιδιοκτησιακών του δικαιωμάτων επί της τράπεζας από την οποία ανέβλυζε η νέα του πολιτική, οικονομική και κοινωνική ισχύς. Πέραν των μέσων ενημέρωσης, τα οποία άλωσε βάνουσα αλλά με σχέδιο, ο εν λόγω κύριος απεδείχθη ότι βρισκόταν πολύ μπροστά ακόμα και σε σχέση με τα σαΐνια της Γουόλ Στριτ και του Σίτι του Λονδίνου. Πως;

Γνωρίζοντας ότι τα γιουρούσια που έκανε στα ταμεία της τράπεζάς του την καθιστούσαν ευάλωτη στην χρεοκοπία, ο νεόκοπος τραπεζίτης μας κατανόησε το εξής συγκλονιστικό: Όσο περισσότερο χρεοκοπούσε την τράπεζά του με διάφορα ανοίγματα, όσο μεγαλύτερη καθιστούσε την μαύρη τρύπα της τράπεζας, τόσο μεγαλύτερη η εξουσία του επί της πολιτικής, οικονομικής και νομισματικής εξουσίας. Πως θα τόλμαγε, σκέφτηκε ο τραπεζίτης, να τον «στριμώξει» η Τράπεζα της Ελλάδος (ΤτΕ) όταν θα συνειδητοποιούσε ότι είχε ρίξει την τράπεζά του έξω κάτω από την μύτη της Κεντρικής Τράπεζας; Όσο μεγαλύτερες οι εν δυνάμει ζημίες της τράπεζάς του, τόσο πιο πολύ θα φοβόταν η διοίκηση της ΤτΕ να τον ελέγξει, ουσιαστικά, καθώς κάτι τέτοιο θα αντιστοιχούσε σε παραδοχή εκ μέρους της ΤτΕ ότι, κάτω από την μύτη της, ο κύριος αυτός έκανε τέρατα και σημεία και τόσο μεγαλύτερος ο κίνδυνος κατάρρευσης ολόκληρου του τραπεζικού συστήματος. Μια τέτοια παραδοχή από την ΤτΕ θα ήταν το τέλος της καριέρας του κ. Διοικητή της και, παράλληλα, καταστροφή για τα μεγάλα κόμματα τα οποία είχαν δεχθεί την γενναιοδωρία του καλού μας «τραπεζίτη».

Στην βάση αυτής της στρατηγικής, λοιπόν, ο εν λόγω κύριος έδωσε τα ρέστα του: Διέταξε τους διευθυντές της τράπεζάς «του» να προσφέρουν στους καταθέτες υψηλά επιτόκια καταθέσεων, να ανοίγουν όλο και περισσότερα καταστήματα (σε βαθμό που η μεσαία αυτή τράπεζα να αρχίσει να μοιάζει με κολοσσό), να προσλαμβάνει λες και ήταν... ελληνικό δημόσιο, να δίνει χορηγίες παντού και ενισχύσεις σχεδόν σε όλα τα κόμματα. Είπαμε: όσο πιο μεγάλη η μαύρη τρύπα της τράπεζας τόσο μεγαλύτερη ασφάλεια ένιωθε ο τραπεζίτης. Στον απώγειο μάλιστα της εφαρμογής αυτής της στρατηγικής αγόρασε και τον... Ολυμπιακό, δίνοντας αμύθητα ποσά για μεταγραφές,

ώστε εν μία νυκτί να αποκτήσει στρατό 600 χιλιάδων έτοιμων να βροντοφωνάξουν το σύνθημα «Κάτω τα χέρια απ' τον Κοσκωτά!».

Για κακή του τύχη, ο κ. Κοσκωτάς ήταν ένας άνθρωπος μπροστά από την εποχή του. Ο λόγος που του επετράπη να μπει στο παιχνίδι αυτό, όπως φάνηκε από την θλιβερή του κατάληξη, δεν ήταν παρά να χρησιμοποιηθεί ως ένα πιόνι σε κάποιο παίγνιο στο οποίο σημαντικότεροι παίκτες έπαιζαν τις εξελίξεις στο πολιτικό σκηνικό της χώρας. Κι όταν εκείνοι έκριναν ότι τους συνέφερε, την στιγμή που τους συνέφερε, ο κ. Κοσκωτάς σύρθηκε στις φυλακές καθώς το πολιτικό σκηνικό της χώρας, όντως, αναμορφωνόταν ως απόρροια της κατάρρευσης της τράπεζας «του» και της σήψης που αποκαλύφθηκε μέσα στα συντρίμια της.

Από τότε έχει αλλάξει ένα σημαντικό στοιχείο: τα πολιτικά αγαθά έχουν ευτελιστεί πλήρως. Οι έχοντες την εξουσία δεν βλέπουν πια κόμματα που να μπορούν να συγκεντρώσουν ένα εκατομμύριο κόσμο στην Πλατεία Συντάγματος. Ως αποτέλεσμα, δεν παίζεται πλέον κανένα υπερ-παίγνιο πάνω από τα κεφάλια των κυρίων που μιμήθηκαν τον κ. Κοσκωτά μετά την δική του πτώση και απέκτησαν τεράστια εξουσία προσεταιριζόμενοι αρχικά μικρο-μεσαίες τράπεζες (όπως εκείνος τους είχε δείξει) με χρήματα άλλων και πριν επιδοθούν στην νομή της εξουσίας με τρόπο που θα έκανε ακόμα και τον κ. Κοσκωτά να ερυθριάσει.

Οι σημερινοί Κοσκωτάδες έχουν εξελίξει την τέχνη του «πρωτεργάτη» Κοσκωτά φτάνοντάς την σε εντυπωσιακό βαθμό αποτελεσματικότητας. Αντί να αγοράζουν μέσα επικοινωνίας, τα χρηματοδοτούν με δανεικά κι αγύριστα. Αντί για να διακινδυνεύουν ποδοσφαιρικές ομάδες, προβαίνουν σε εξαγορές που καταστρέφουν ολόκληρες χώρες (βλ. Κύπρος). Αντί να ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλον, δίνουν δανεικά κι αγύριστα ο ένας στον άλλον, με σκοπό να αυξήσουν **όλο μαζ** τα μετοχικά τους κεφάλαια! Αντί να επιστρατεύουν τους οπαδούς ομάδων, για την προσωπική τους προστασία, φαίνεται ότι προσλαμβάνουν τέως πράκτορες μυστικών υπηρεσιών μημένους στις πρακτικές της Καμόρα. Αντί να εκμεταλλεύονται την ανοησία του Κεντρικού Τραπεζίτη, τα βρίσκουν με την τρόικα που, έτσι κι αλλιώς διατάζει τον έλληνα κεντρικό τραπεζίτη να κάνει ό,τι του πουν. Έτσι είναι η πρόοδος: όπως οι Αμερικανοί και οι Ρώσοι πήγαν σε μερικές δεκαετίες από τα κάρα στα διαστημόπλοια έτσι και κάποιοι δικοί μας «τραπεζίτες» προήχθησαν από Κοσκωτάδες στους σημερινούς σωτήρες του ελληνικού (υπό ανακεφαλαιοποίηση με χρήματα που δανείζεται το πτωχευμένο ελληνικό κράτος) τραπεζικού συστήματος, την ώρα που διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους ότι τα συμφέροντα του τόπου ταυτίζονται με... τα δικά τους.

Κύριε Κοσκωτά, το έθνος σας οφείλει μια τεράστια συγγνώμη. Όταν οι υπόλοιποι δεν είχαμε ιδέα για την πορεία στην οποία βάδιζαν οι δημοκρατίες μας, εσείς είχατε ήδη «δει» στο μάτι του μυαλού σας την ομορφιά και πανουργία της Πτωχοτραπεζοκρατίας: αυτού του νέου τύπου καθεστώτος όπου την μέγιστη εξουσία δεν ασκούν ούτε οι επιτυχημένοι καπιταλιστές ούτε καν οι εισοδηματίες. Την ασκούν αντίθετα οι πτωχευμένες τράπεζες ελέω των φορολογούμενων των οποίων τους φόρους οι πολιτικοί χρησιμοποιούν για να στηρίζουν το νέο αυτό καθεστώς, ως εντολοδόχοι των

πτωχευμένων τραπεζιτών, επιβάλλοντας παράλληλα αυστηρή λιτότητα στους... φορολογούμενους.

Δυστυχώς για εσάς κ. Κοσκωτά, αποτύχατε να οφληθείτε στο διηνεκές από την διορατικότητά σας για δύο λόγους, πέραν του γεγονότος ότι συλλάβατε την έννοια της Πτωχοτραπεζοκρατίας είκοσι χρόνια πριν την ώρα της. Πρώτον, διστάσατε, αντίθετα με τους σημερινούς συνεχιστές της παράδοσης που εσείς ξεκινήσατε, να τρομοκρατήσετε όποιον τολμήσει να σας ξεσκεπάσει. Και δεύτερον, δεν είχατε ως αποκούμπι μια τρoίκα η οποία, την ώρα που κατακρίνει σε όλους τους τόνους την διαφθορά της χώρας, καλύπτει όπως και όσο μπορεί την εγχώρια Πτωχοτραπεζοκρατία.